

GECEYE

BİR GÜNEŞ ÇİZDİM

Diriliş Romanı 2.cilt

8.BASKI

Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

www.ridvansadikoglu.com
Instagram: @ridvansadikoglu

GECEYE BİR GÜNEŞ ÇİZDİM

Bu kitabın telif hakları yazar Muhammed Rıdvan Sadıkoğlu'na aittir.

- 1.Basım: Aralık 2017
- 2.Basım: Ocak 2018
- 3.Basım: Şubat 2018
- 4.Basım: Mart 2018
- 5.Basım: Mayıs 2018
- 6.Basım: Ekim 2018
- 7.Basım: Mart 2019
- 8.Basım: Eylül 2020

Basım :
Matbaa Sertifika Numarası :

© Copyright 2020, Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Kapak Tasarımı : Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU

Bu kitabın hakları

*Araştırmacı Yazar **Muhammed Rıdvan SADIKOĞLU**'na aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yazarın iznini gerektirir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; yazarının yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.*

MUHAMMED RIDVAN SADIKOĞLU

Eğitim Yöneticisi, Araştırmacı Yazar. 1973 doğumlu. İlköğrenimini Zonguldak İli Çaycuma İlçesi Barbaros İlkokulunda, Ortaöğrenimini ise Ordu İli merkez ve Mesudiye İlçesi'nde tamamlamıştır. Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Ana Bilim Dalı, Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik ve aynı zamanda İlahiyat Fakültesi mezunu olup halen Halkla İlişkiler Bölümü öğrencisidir. Pedagoji alanındaki akademik eğitim sürecini devam ettirmekte olup özellikle "İslam Tarihi, İslâm'ın sosyalliği ve insanın en önemli kutsal olduğu" konularında dinsel terminolojinin topluma yansması yönünde "İnsan İnsana Emanettir" argümanı ile yaklaşık on dokuz yıldır araştırma ve incelemeler yapmakta, bu konuda eserler ortaya koymaktadır. 1995-2003 yılları arasında Adıyaman İli Kahta İlçesi Damüstü Köyü İlkokulunda sınıf öğretmeni, Adıyaman İli Kahta İlçesi Göçeri İlköğretim Okulunda Okul Müdürlüğü,2003-2007 yılları arasında ise Diyarbakır İli Yiğityolu Köyü İlköğretim Okulu Müdürü olarak çalışmış; eğitimcilik hayatı boyunca oturup şartları eleştirip şikayet etmek yerine elini taşın altına koyarak 'mevcut imkanları okulun, çevrenin ve öğrencilerin lehine nasıl çevirebilirim' düşüncesi içinde insan üstü bir gayretle mücadele etmiş ve bu çerçevede 2005 yılında **YILIN ÖĞRETMENİ** ödülünü almış ve 2007 yılında öğretmenlik mesleğini bırakmıştır.

1998 yılından beri yazan Sadıkoğlu'nun Eğitim alanında yayımlanmış yüzlerce makalesi ile birlikte, yayında olan "Öğretmen Olmak", "Ertelenen Hayatlar (Roman)", 6 cilt ve 3280 sayfadan oluşan "LEKÜM DİNÜKÜM VELİYEDİN"(Araştırma ve İnceleme Dizisi 1-6), "Hz Havva'dan günümüze KADIN"(Araştırma İnceleme 7, 2 cilt), "Galiba Yanlış Anladık" (2 cilt, Araştırma İnceleme 8, Makale) "DİRİLİŞ" (Roman),"Geceye Bir Güneş Çizdim(Roman)", "Kerbübelâ (Roman-4 cilt)" eserlerinin yanısıra yazara ait Kadifeden Çiğlikler (Roman), VE KADER GAYRETE AŞIKTIR(Roman), ŞİRK İNANANLARIN HASTALIĞIDIR(Araştırma İnceleme-9, 2 cilt) , olmak üzere yayımlanmış 32 (otuz iki) adet eseri bulunan Muhammed Ridvan SADIKOĞLU yaklaşık 3 yıldır sürdürdüğü İnsan İnsana Emanettir Projesi çerçevesinde 01 Mart 2020 tarihi itibarıyla 21 İl, 196 İlçe ve 2136 okul ve kurum ziyaret etmiş olup halen bu projesini aktif olarak sürdürmektedir.

*Kitaplar bize 'öteki pencerenin' varlığını göstermekle kalmaz, bazen oradan bakmak gerektiğini de öğretir. Bakış açımızı değiştirir. **Kitaplardan edindiklerimiz bilgi düzeyinde kalıyorsa okumanın anlamı yoktur.** Bilgiler hayatımızda istedik yönde değişim yaratmalıdır.*

Çıkış olduğum bu uzun soluklu yolda yürek terlerini
akıtarak yol arkadaşlığının hakkını ziyadesiyle veren;

Kıymetli büyüğüm merhum
Sn **İsmail KARACAGİL** anısına,

Kıymetli annem Sn **Şahane TOK** başta olmak üzere
TOK ve KARACAGİL Ailelerinin tüm fertlerine
en içten teşekkürlerimle...

ÖNSÖZ

Akılın alamayacağı bir cehennem ortamının görüntülerini izliyoruz yedi yıldır. Kardeşin kardeşe kırdırıldığı bir ortamda “işlenmiş belleklerimizle” medeniyet havzalarının kör şiddete teslim edildiği, yığınlarca aktör ve faktörün birbirine geçtiği bir süreç üzüyor, kanıyor, acıyor ama yıllara yayılan “**tarihin en uzun cenaze töreni**”nde film kareleri gözümüzden kaybolduğu anda gömülüyoruz kendi koltuklarımıza.

Sokağa çıkan herkesin vurulduğu, yerlerin kana bulandığı, cenazelerin elden ele taşındığı, geride kalanların hayatlarını riske atarak sokaklardan ceset topladığı tarifi zor cehennemde, keskin nişancılara hedef olmadan sokak ortasında yatan cesetleri urgan veya telle içeri çekmeye çalıştıkları sahneler bir kâbustan fırlamış gibi adeta bu cenaze töreninde.

Baştanbaşa ceset kokan, yüreklerin yangın evine döndüğü, sürgün yemiş evlatların parçalanmış cesetleriyle tüm yaşamları iki fotoğraf karesine mahkûm edilen annelerin feryatlarının arşı yırttığı, merhametin beşiklerde yakıldığı; işgalin ve yağmanın girdabında; **garbın aç kurtlarına şarkın yusuflarını kurban eden**; mazlumun ahının, zalimin günahının resmedildiği; kalburcuların her karışını zulüm tarlasına çevirdiği; **bölgenin üstü**

kapanmış yaralarının hunharca açıldığı, atılan her adımın nefret figürüne dönüştüğü, gerçeklerle birlikte toplumsal dokunun da katledildiği; katilin hâkim, maktulun mahkûm olduğu; insanlığın göz yumduğu, kulak tıkadığı, adalet ve merhametin parçalandığı, **“sözcüklerin hâlâ bir anlamı var mı?”** dedirten bir cenaze töreni bu.

Bu töreni; her zaman olduğu gibi Kur’ani ve Muhammed’i hakikatler içerisinde resmetmeye çalıştığım elinizde duran bu ikinci “roman” çalışması; aslında ilk romanım olan **‘Diriliş’in devamı niteliğinde** bir çalışma oldu. Rahman nasip ederse **“roman”**sal tüm çalışmaları bu çizgi üzerinde yürütme gayreti içinde olacağım.

Uzun süren bir kaynak araştırması, konuya ilişkin objektif verilere ulaşmak, birebir görüşmeler ile anlatılan muhacir hikâyeleri ile yazık ki halen kanamaya devam eden bu yaranın kahramanları olarak aldığım insanları örnek alarak kurguladığım kahramanlar; aslında hepimizin yanı başında yaşamaya başlayan ve birçoğumuzun gözlerimizi, kulaklarımızı, hatta vicdanlarımızı kapatarak sağır kalmayı tercih ederek hikâyelerini umursamadığımız **Suriyeli kardeşlerimizin genel dramını** resmetmeye çalıştım. Hikâyenin belirli bir bölümü benim kurgusal yetimle yola çıksa da olayların gelişim sürecinin temelinde **yazık ki** yaşanmışlıklar, aldanmışlıklar ve dile getirilmemiş **adanmışlıklar** söz konusu.

Yaklaşık 9 yıldır süren bu vahşetten direkt veya dolaylı olarak etkilenecek evini, yerini, yurdunu, ocağını sadece canını ve ırzını kurtarmak amacıyla terkeden muhacir kardeşlerimizin maruz kaldıkları bu trajediyi, **herhangi bir ideolojiye bulaşmadan, hiçbir siyasi argüman kullanmadan, mümkün merteye objektif bir dille;** bu konuda ortaya konan özellikle yabancı kaynaklı muhabir ve gazetecilerin ortaya koydukları yazı, video, görsel ve röportajları baz alıp;“**insanı insana emanet eden**” ilahi nizam içinde işleyerek; bu din-i mübin’in tek önderi olan Hz Muhammed Mustafa(sav) ‘nın ortaya koyduğu “**kardeşlik**” modeli içinde bir çöl şehri olan Medine’den “**medeniyet**” inşasının gerçekleşebileceğini ve insan eliyle yaratılan **gecelere güneş olabileceği** hakikatini nakşetmeye ve niyetler halis olduğu taktirde de Rahman’ın rahmetinin nasıl harekete geçebileceğini dillendirme gayretinde oldum. Ancak okunan her satırda, izlenen her videoda, ortaya konan her röportajda; nerdeyse iki milyarlık İslam Âlemi’nin seyirci kaldığı bu dramda şahit olan her bir vicdanın, gören her gözün, işiten her kulağın mutlak sorumlu olacağı ve hesabını vereceği bilinciyle, “**sığınma ihtiyacı hisseden muhacirlerin**” emin olması gereken müslümandan kaçıp gayr-i müslimlere sığınma çabasının beni ne kadar acıttığını belirtmeden geçemeyeceğim.

Bu çalışmanın okuyan herkese özellikle Suriye döngüsünün anlaşılması açısından bir faydasının olması en büyük dileğimdir. Bir hiç uğruna, geçmişte yaşanan

kargaşa, ölüm ve acıların intikamının alınması adına ortaya atılan fitne ve fesat tohumlarına çanak tutarak; her karışının barut koktuğu, hemen her evin mutlak kanadığı, ağıtların arşa ulaştığı kadim bir coğrafyanın nasıl tarumar edildiğini anlama zorunluluğuyla birlikte çamurdan yaratılmışın esfeliyet çukurunda nasıl debelendiğinin en bariz örneğidir bugünkü Suriye Coğrafyası.

Bu kitaptaki her şey, noktasından virgülüne kadar **hem dünyada hem ahirette** hesabı sorulma ve verilme makamındadır. Esas hesap sorucu olarak ise Allah yeter. O'nun sevgisi ve merhameti sonsuzdur. O'na sığındım, O'na güvendim. Kusursuzluğun sadece Rahman'a ait olacağı gerçeğinin farkındalığıyla yoğun bir çalışma temposu altında ortaya koyduğum bu çalışmanın beraberinde getirdiği beşerî eksiklik, aksaklık ve yanlışlıklar; affınıza ve anlayışınıza muhtaçtır.

Çalışmamız; mü'min yüreklerde iyilikle, hayırla anılsın. Dinlerini hurafelere boğmuş zihinlere aydınlık ve ışık saçsın. Dinlerinden ümidini kesmiş zihinlerde ise yeniden uyanışa, canlanışa, böyle bir dine mensup olmakla gurur duymaya vesile olsun. İnsanın insana emanet edildiği ve her insanın mutlaka yine insanla imtihan edildiği ilahi gerçeği tüm beyinlerde yankı bulsun.

Gayret bizden, tevfik ise her niyet, hal, iş ve oluşa şahit olan, her türlü noksanlıktan münezzehtir Yüceler Yücesi Rabbimizdendir.

*6 Mart 2011 'de başlayıp günümüze kadar devam eden ve yazık
ki görüldüğü kadarıyla hala uzun yıllar sürecektir bu cenaze
töreni; (2019 sonu itibarıyla),
14 bin 597 si çocuk ve 9 bin 106 sını kadın
Toplamda 470 bin kişinin ölümü,
2,3 milyon kişinin yaralanması,
11 milyon insanın göçü,
9850 si çocuk olmak üzere
132 bin 997 kişinin kaybolmasına sahne oldu
ve toplam maliyeti şimdilik 285 milyar dolar.
(Kaynak; BM'nin 2254 sayılı Suriye kararı)*

“Tüm muhacir yüreklere ithafen...”

Kaliteli insanın ölçüsü, yaptığı iyiliklerle değil; mücadelesiyle değil; kötülüklerle ölçülür. Burada göstereceğin direnç ve gayret senin asıl kimliğini ortaya koyacaktır.

Okul önlüğünün düğmelerini iliklemeye çalışırken o kadar acele ediyordu ki, yaşadığı panikten elleri birbirine dolanıyordu. Uyumaktan şişmiş gözlerini ovalayarak dışarı fırladı. Ayakkabılarını ayağına geçirmeye çalışarak yürümesi, yolda yalpalamasına sebep oluyordu.

Son günlerde sürekli geç uyanıyor, ilk derse yetişemiyordu. Öğretmenin verdiği cezadan çok, her seferinde yalan söylemek zorunda kalmasıydı küçük yüreğini yoran.

Bu sefer hangi bahaneyi uyduracaktı? Uyuyakaldığını söylese, öğretmen her zamankinden daha çok kızacaktı. Ama yalan söylememeliydi. Annesine söz vermişti. Ne olursa olsun, başına ne gelirse gelsin, kesinlikle yalan söylemeyecekti.

En çok birlikte ders çalıştıkları, annesinin derslerinde yardımcı olduğu zamanlar yankılanıyordu zihninin duvarlarında. O vakitlerde dudakları sessizce kıpırdar, işaret parmağı sessizce her sözcüğün altında oyalanırken, annesi omzunun üstünden sabırla izlerdi onu. O ise; kalemi elinde öyle sıkardı ki, parmakları bembeyaz kesilirdi. Kalemi sıkı tuttuğu vakit, çok güzel yazacak veya

yazdığı sözcüklerin anlamlarını çekip alabilecekmiş gibi hissedirdi. O vakitlerde ise kafasının içinde sınıflarla, öğretmenlerle ilgili fikirler çınlıyor; çizgili defterlerin, sayıların; koyu, kalın şekiller oluşturan kalemlerin imgeleri uçuşuyordu.

Bugün de aynı rüyayı görmüş, uyanamamıştı. Böyle geç kaldığı günlerde, öğretmenin bakışlarıyla alevlenen yangına karşı, sap yığınından yalanların arkasına çaresizlik içinde gizleniyordu.

Okulun kapısına geldiğinde koşmaktan terlemişti. Küçük yüreği göğsünde taklalar atıyordu adeta. Tanımlanamaz bir kasvetin esintileri, içinden geçip duruyordu.

Alına, çile mürekkebiyle yazılan yazıyı, saçlarından süzülen ipek tellerin düzensizliği daha bir belirginleştiriyordu. Al yanaklarının üzerine yerleşen şiş gözlerle etrafına bakıyor, çekingen adımlarla koridorda ilerliyordu. Bedeni ruhunun önünde yürüyordu sanki. Taşıyabileceğinden ağır bir çantanın esaretinde sınıfın önüne kadar geldi. Son kez önlüğünü ve yakalığını düzelterip kulağını hafifçe kapıya yasladı. Yerinden çıkacakmış gibi atan yüreğinin sesini, kulaklarında hissediyordu. İçeride hiç ses yoktu. Çantasını sırtından eline alıp, üşümüş minik elleriyle kapıya birkaç kez vurdu.

Ürkek adımlarla içeri girdiğinde sınıftaki sessizlik, yerini fısıltılara karışan gülüşmelere bırakmıştı. Çocukların bazısı, geç kaldığı için ona kızıyor, bazısı alaycı bakışlarını gülmelerle perçinliyordu.

Tam yerine geçmeye hazırlanırken; Tuğba Öğretmen, sınıfı susturan, gülüşmeleri kovalayan ve küçük yüreğini titreten konuşmasına başladı. Sesi az evvel sınıfa hitap ettiği şekliyle sakin ve kibardı ama sert, suçlayıcı bakışlardan herşeyi okumak mümkündü;

“Dur bakalım Âmine Hanım! Yerine oturma! Seni defalarca uyarmaktan, cezalandırmaktan bıktım. Sen, geç kalmaktan bıkmadın. Tahtanın yanına geç ve ders bitene kadar tek ayak üzerinde dur. Sorumsuzluğuna son verene kadar böyle yapacağım. Ayağımı indirdiğini görmeyeyim.”

Kıpkırmızı kesildi ve üst dudağı titremeye başladı. Hedefe konulan küçük bir kalp, tam ortasından yaralanmıştı. Acımasız bir ressamın elinden çıkan hüznün tablosu, sınıfın ortasında öylece duruyordu. Diğer çocukların yeniden başlayan gülüşmeleri, tabloya vurulan fırçanın son darbeleri oldu.

Alaycı bakışlardan kaçırıldığı gözlerinde yağmaya hazırlanan bulutlara direnerek, yüzündeki ezik ve çaresiz anlamla tahtanın yanına geçti. Ayağını kaldırdığında ise ders kaldığı yerden devam etmişti ama bütün gözlerin üzerine dikildiğinin farkında idi.

Minik ayaklarında derman tükenmek üzereyken, ızdırabıyla birlikte dersi sonlandıran zil, nihayet çaldı. Bir yangından kaçır gibi kapıya koşturan çocuklar, geride bıraktıklarını çoktan unutmuştu.

Tuğba Öğretmen, masadan kitaplarını toplarken sınıfta kimse kalmamıştı. Amine'nin yüzüne dahi bakmadan; *“Tamam! Çıkabilirsin.”* dedikten sonra, sabrı taşmışcasına iç

geçirdi; söyleyecekleri aniden aklına gelmiş gibi, uyuşan ayaklarıyla birkaç adım atan Amine'ye tekrar seslendi;

*“Dur biraz! Her gün derse geç kalıyorsun. Bu böyle gitmeyecek! Ya keyifle uyumaktan ya da okuldan vazgeç! İkisini de aynı anda yapmaya çalışmandan bıktım. **Nasıl bir annen varmış ki**, seni okula hazırlamaktan aciz, geleceğine karşı tasasız. Defalarca çağırmama rağmen bir defa bile göremedim veli toplantılarında. Senin sorumsuzluğunun diğer çocuklara örnek olmasına izin vermeyeceğim. Ya kendine çeki düzen ver ya da...”*

Öğretmeninin ağzında çakan şimşekler, gözlerinde bekleyen bulutlara düşüyordu. Gözlerinde kümelenmiş ve artık yağmura dönüşmüş gözyaşları, muhatabının yüreğini yumuşatmaya yetmiyor, ardı ardına sorular devam ediyordu;

“Okumak istemiyor musun? Eğer öyleyse ne sen yorul ne de biz!”

Başı çaresizce önüne düşmüştü. Sorulan soruya yanıt vermeyince; Tuğba bir kez daha ama bu kez biraz daha bastırarak sorusunu yineledi.

Benzi uçmuş, rengi iyice solmuştu. Hazin, inanılmaz şekilde içli bir ses tonu ve buhar buhar bakan gözlerle yalvarırcasına bakıyordu öğretmenine:

“Hayır, öğretmenim”, dedi. “Okumayı çok istiyorum. Hem de çok; ancak her sabah aynı rüyayı görüyorum.”

Şaşkın bakışlarla “gördüğün rüyaların geç kalmanla ne alakası var” der gibiydi Tuğba;

“Ne görüyorsun rüyanda?”

“Beni, biz savaştan kaçarken yalnız bırakan annemi cennette görüyorum. Beni çok özlediğini söylüyor, pamuk elleriyle başımı okşamak istiyor, tam elini uzatıyor; ama ben uyanıyorum.”

İyice dolan küçücük yüreği, gözlerinden yaş olarak taşmaya başlamıştı bile Amine'nin. Gücü sadece gözyaşlarına yetiyordu. Sözlerini tekrarlarlarken sesini yükseltmeyi saygısızlık addederek bir an yuktundu. Yanaklarına süzülen yaşları sildikten sonra derin bir iç çekip, sözlerine kaldığı yerden devam etti;

“Onu o kadar çok özledim ki öğretmenim. Belki aynı rüyayı tekrar görürüm belki rüya kaldığı yerden devam eder, annem gelir ve başımı okşar diye tekrar uyuyor, uyanmak istemiyorum; ancak rüya kaldığı yerden devam etmiyor.”

Daha fazlasını anlatacak gücü kalmamıştı. Derin gözlerinin üzerinde çift hilal gibi duran kaşlar ve hemen altındaki uzun kirpikler yumulup açıldığında hüznün sağanakları belirmişti. Meramını eksik anlatmış olmanın sancısına eklenen titreyen sesiyle son cümlesini hıçkırıklar arasında kurdu;

“Bir defa başımı okşamasını, ona doya doya sarılmayı o kadar çok isterdim ki öğretmenim.”

Dönüp dönüp öğretmenin yüzüne bakıyor, dudaklarını ısırıyor ve sonra yine o iç yakan sessizliğine gömülüyordu. Şefkati bekleyen bir hal içinde, gözlerinden akan yaşlar çenesine kadar süzülüyordu. Çoktandır acı çektiği, gücünü, direncini yitirdiği her halinden belliydi.

Tuğba ise neye uğradığını şaşırmıştı. Gözleri hüznün buğusuyla sürmelenmiş, yüreği kederlenmiş, kelimeler

gırtlığına düğümlemiş, yüreği acı verecek şekilde sıkılmıştı.

Bu amansız isteğin, bu küçük yürekte yarattığı fırtınaların farkındaydı; o, henüz bu yaşında omzuna yüklenen annesizliğin ruhunda yarattığı dinmez fırtınayı haykırıyordu.

Duygusallığın doruklarına kanatlanmış, duyduklarıyla birlikte ruhunda kabaran karmakarışık duyguların dalgasıyla boğuşmaya başlamıştı. Yüreğine hücum eden kederle birlikte yaptığı yanlıştın altında ezim ezim ezilmiş, içini garip bir ürperti kaplamıştı.

Kısa bir süre önce okula kaydını yaptıran ve hemen her sabah okula geç kalan Amine'nin önünde diz çöktü; utancından alev sarmalına dönen gözünü kısıtı ve yüzünü sırlıklam ıslatan yaşlarını elleriyle silerek sıcak iki öpücük kondurdu yanaklarına; tüm hücrelerine nüfuz eden bir mahcubiyet içinde.

Pencereye doğru yaklaştı ve bakışlarını uzaklara dikti. Aklında, cevap bulamayan onlarca soru baskısı vardı. Dertlerini açıp rahatlayacağı, sorularını sorup ferahlayacağı bir dost yüze ne kadar muhtaç olduğunu düşündü bir an. Bugüne kadar çok zor günlerden geçmiş, çok acımasız sınavlardan geçmiş olsa da annesizliğin yüreğinde bıraktığı boşluğu o ana dek bu kadar derinden hissetmemişti.

Okula bir süre önce atanmış, henüz öğrencilerini tanıyabilmek adına ciddi bir adım atamamıştı; ama bir süre önce yaşanan göç dalgası nedeniyle Suriye'den gelen

öğrencilerle birlikte sınıf mevcutları hatırı sayılır bir şekilde artmış ve bu öğrencilerin “kaynaştırma eğitimi” ile okula uyumları amaçlanmıştı.

Türkçe’yi zar zor konuşan bu çocukların çoğunluğu aynı durumda idi aslında. Kimi annesini, kimi babasını, kimi tüm ailesini kaybetmişti. Ard arda yapılan toplantılarla bunlar için ek önlemler alınmaya çalışılmış, özellikle de kısa sürede Türkçe öğrenmeleri için büyük bir çaba sarf edilmişti.

Âmine de bu öğrencilerden biri idi ama “annesinin vefat ettiğini” henüz öğreniyordu. “Hayat niçin bu kadar acımasız, bu kadar kör?” diye mırıldandı kendi kendine. Çocuk, dünyaya geliyor; anne bir süre sonra dünyayı terkediyordu. Biri doğuyor, biri ölüyordu. Hava sıcaktı evet ama yüreği buz tutmuş gibi üşüyordu. Aklını bu sorular döverken derin bir pişmanlık ile yeniden Amine’ye döndü ve ellerinden tuttu. Yakarış dolu, titrek bir ses tonuyla, olan biteni frenlemek istiyordu. Derin bir nefes aldı gözlerinin içine bakarken:

“Özür dilerim Âmine. Ben durumunu bilmiyordum. Bu yüzden seni çok incittim sanırım.”

Üzerindeki hüznün bulutları yavaş yavaş dağılmaya başlamışken ders zili yeniden çalmış ve çocuklar sınıfa yeniden hücum etmişler; onların desteğini hissedince yüreği sükûnu yakalamıştı.

Çok geçmeden ruhunun rengi değişerek yaptığı hatayı telafi etmek adına bu kez sınıf önünde Amine’den özür diledi ve çocukların bu konularda çok hassas

davranmaları gerektiğinin altını ısrarla çizdi. Kafası biraz rahatlamış ve ufkunu saran haricî bulutlar dağılmıştı.

Az evvel yaşadıklarından kaynaklı ruhunda yumru gibi taşıdığı hüznü deffetmek istiyor ama bir türlü başaramıyordu. Bir taraftan, yüreğini içine akıttığı gözyaşlarıyla yıkıyor ama diğer taraftan da tefekkür deryasında kulaç atıyordu. Kalbine çöken hüznün, ruhunun çeperlerinde kalın bir ümitsizlik katmanı oluşturmuştu sanki. Zihninin çeperlerine çarpan kelimelerle yeniden derse koyuldu.

235 yıl önce bağımsızlığını ilan etmiş ABD, bugün dünya nüfusunun sadece yüzde altısına sahip olmasına rağmen dünya servetinin yarısına sahip!

“Allah sizleri kahretsin”

“Hayırdır, Allah kimi kahrediyor yine?”

“Batılı ülkeleri ve en başta Amerika’yı tabi ki”

Amine’nin durumuna oldukça içerleyen Tuğba, yaşadığı mahcubiyetin ruhunda kopardığı fırtınaların da etkisiyle ders çıkışında öğretmenler odasına dalmış, durumunu mesai arkadaşlarıyla paylaşmıştı.

Okulda Âmine gibi çok fazla sayıda çocuk vardı aslında. Tüm meslektaşları bu duruma içerlese de yapabilecek fazla bir şeyleri yoktu. Bütün umutlar, bütün düşünceler bir tek amaçta birleşiyordu; **“bir an önce bu gereksiz savaşın sona ermesi”**.

Bu yüzden de onu başlarıyla onaylıyor, o güzel günlerin gelmesi için dua ediyor, bir süre sonra da dalıp gidiyorlardı kendi dünyalarına.

“Hayat hepimizi aynı teknede doğurmuş, aynı yumağa sarmıştır. Ama yine de bu olayları anlamak için o olayların içinde yaşamış olmak ve onları ruhunda duymak gerek. Ona buna lanet okumak kâğıda su yazarak ıslanmasını, ateş yazarak yanmasını beklemek gibidir “

Tuğba Öğretmen'in bu çıkışına, başını okuduğu kitaptan kaldırarak cevap vermişti Sedat.

"Nasıl yani Sedat Hocam?"

"Nasıl'ı gayet açık değil mi Tuğba Öğretmenim? Biz, kendi tarihimizden, değerlerimizden, kutsallarımızdan bihaber büyütüldük. Bize öğretilen değerleri şimdi de avazımız çıktığı kadar haykırıyoruz. Amerika'ya, batıya dil ile lanet okumak nedir anlamadım ben, anlamayacağım da?"

Sedat Öğretmen'in bu sorusuna odadakilerin hepsi pür dikkat kesilmişti. Zira tesbitlerini **nokta atışı ile yapan** biriydi:

"Ama bu çocukların, bu yangının tek sorumlusu Amerika ve diğer Batılı ülkeler değil mi? "Arap Baharı" adı altında yaktıkları ateşte insanlar cayır cayır yanıyor; evlerini yurtlarını terk ediyor ve her karıştan buram buram kan fışkırıyor, barut püskürüyorken kimi sorumlu tutmalıyız?"

"Bu çile ve ızdırıp sığınağı inşallah bizi kendimize getirir. Yoksa inanın sonumuzu getirecek."

"Bilmece gibi konuşma Sedat hocam. Hiçbir şey anlamadım"

Taşları yerli yerince oturtmayı seven bir yapıdaydı Sedat. Sözlerine cevabını bildiği soruyla devam etti;

"Sevgili Tuğba Öğretmenim. Bir tarla nemli olmazsa tohum yeşerir mi?"

"Tabi ki hayır."

"E madem hayır; neden biz tarlamız nemliyken tohuma ve tohum atana kızıyor, onu lanetliyor; aklımız sıra vicdanlarımızı teselli ediyoruz ki? Dil ile lanet okumak ne değiştirecek diye sorayım size? Bizim tarlalarımız nemli ki adamların attıkları

tohumlar anında yeşeriyor; çok kısa sürede de fitne ve fesat tarlalarına dönüşüyor.”

Araya giren okulun en yaşlı öğretmeni Halit Öğretmen’in yüzünü gergin bir gülümseme yaladı, iki kaşının arasındaki derinlik belirginleşmişti; genzini temizleyerek yüksek bir tonda kızdı Sedat’a;

“Ne yani şimdi Sedat, tüm bu olan bitenler bizim suçumuz mu?”

Elindeki kitabın sayfasını kıvrarak kapatan Sedat’ın; biraz öncesine nazaran durulmuş, vuzuha kavuşmuş bir çehresi vardı. Kitabın verdiği heyecan biraz olsun yatışmış, yüzündeki terler soğumuş, o hırçın çizgilerin gerginliği az da olsa yumuşamıştı. Ellerini birleştirdi, avuçlarını birbirine bastırdı ve tüm bedeniyle Halit Öğretmen’e döndü:

“Suçun tümü olmasa bile büyük bir kısmı bizim Halit abi. Bakın arkadaşlar! Bugün kâğıda simit çizerek lanet okuduğumuz Amerika 1783 yılında imzalanan Paris anlaşması ile bağımsızlığını kazanmış doğru mu?”

“E, evet?”

*“Biz ise 2017 deyiz. Yani 234 yıl önce bağımsızlığını ilan etmiş bir ülke, bugün **dünya nüfusunun sadece yüzde altısına sahip olmasına rağmen dünya servetinin yarısına sahip**. Dünya ekonomisinin yüzde otuz beşine sahip. Kendisinden sonra gelen en büyük dört ekonomi olan Japonya, Almanya, Fransa ve İngiltere’nin toplamından daha büyük bir ekonomik gücü var”*

“Vay be, o kadar var mıymış?”

Gür sesi odaya egemendi Sedat'ın;

"Tabi ki var. Bakın dünya tarihine küresel hâkimiyet arayışı her güçlenen devlette belli bir noktadan sonra görülen bir eğilim. Bizim yakın geçmişimiz Osmanlı İmparatorluğu kaç yıl hüküm sürdü ve nerelere kadar bize ait topraklardı anımsayın. "

"Tam olarak nereye gelmeye çalışıyorsun Sedat?"

*"Diyeceğim şey şu; dünyayı güç kullanarak yönetme anlayışı geçmişten bugüne değişmez bir olgudur. Bu sadece Amerika ya da batıya özgü bir olgu değil yani. Küreselci ve müdahaleci bir ideolojiye dönüşen yanı ile Amerika'nın da tercihi bu olmuştur. Evet, bu bir fanatizm ama gerçeğin ta kendisi. Kendi imajına uygun olarak güçlüyü oynamak ve gücü elinde tutmak için **her türlü yol mübah** anlayacağınız. Beğenilsin ya da beğenilmesin sahip olduğu güç ve bunun beraberinde getirdiği etki alanı onu dünyanın her karesine hükmedebilir hale getirmiştir. "*

"Peki, bu anlattıklarını bu çocukların, bu mağdur insanların durumuyla nasıl bağlayacaksın merak ettim?"

Herkes yardım istercesine ona bakarken verdiği bilgilerle arkadaşlarının zihin torbasını doldurmaya başlamıştı Sedat. Sık sık saatine bakışı, zamanı ne kadar güç erittiğinin bir belgesi gibi yansıyor. Kravatını gevşetmiş, gömleğinin yakasını çözmüştü. Ders bitmiş ve okul dağılmış olmasına rağmen herkes pür dikkat onu dinliyordu;

"Bunun çok uzun bir cevabı var aslında. Çıkmak zorunda olduğum için kısa kesmeye çalışacağım. Bakın bugün Afganistan, Pakistan, Libya, Lübnan, Irak, Mısır ve şimdi de

Suriye. Kimdi bunlar? Onun politikalarını reddeden, işlediği suçlara karşı çıkan, kendi zenginliklerinin yağmalanmasına karşı çıkan ülkeler. Ne oldular? Terörist ilan edildiler. İnşallah sıra bize gelmez. Zira **manevi eğitimsizliklerin faturası her çağda savaş, kan, gözyaşı ve huzursuzluklar olarak ödetilmiştir toplumlara.** Bugün de bu güce sahip biri karşısındakine “**ya benimlesin ya karşımdasın**” ikilemini vermektedir. Yani dostluk ya da düşmanlık değil sadece ‘**çıkarcı**’ esastır.

Bizler, aynı jenerasyonun çocukları sayılırız. Hatırlayın çocukluğunuzu. Bir güç imparatorluğu olarak uluslararası kamuoyu oluşturmada müthiş bir etkiye sahip Hollywood dizilerinin ‘**hayatımızdan aldığı renkleri**’ bir daha geri vermesi mümkün mü sizce? Hangi biriniz çocukluğunuzdaki o rahmet, merhamet ve şefkat dolu günleri özlemiyorsunuz Allah aşkına? Sadece zengin evlerde bulunan siyah beyaz televizyonlar, mahallede biri vefat ettiği zaman kaç gün açılmazdı? Haddinize miydi ki öylesi bir ortamda müzik dinlemek? **Neden?** Çünkü koca mahalle bir vücudun azaları gibiydi. Bir ailenin fertleri gibiydi.

Bugün ne var önümüzde peki? Aynı binada oturduğu halde birbirini tanımayan; aynı otobüste seyahat ettiği, vücudu bile birbirine değdiği halde birbiriyle konuşmayan bir nesil. Bu kültürel hezimete bir de her geçen gün artan teknolojik görsel erkleri de eklediniz mi ilkin içerden zaptedersiniz kaleleri.

20. yüzyılın başında; insanların boş zamanlarında ne okuyup ne dinleyeceklerine kadar onları kontrol eden müzik, sinema ve edebiyatı endüstriye çevirip, “sanat trend”ler, “sanat

sponsörlükleri”, “çok satan” listeler yaratan bir kültür endüstrisi oluşturuldu. Tıpkı bugün bizim yaşadığımız gibi. Hangimiz bugün okuyacağı kitabı, dinleyeceği müziği o endüstrinin çarkları içinden seçmiyoruz? Yanisi arkadaşlar biz suda pişen kurbağa gibi uyutulması için morfin verilen hasta gibi zaten yavaş yavaş alıştık her şeye. “

Bunları düz, yansız bir sesle söylemişti ama bu sakin sesin altındaki ‘dehşet’i okuyamamak imkânsızdı. Son cümlesini tamamlarken montunu giymiş öğretmenler odasından çıkıyordu;

“Ve dikkat edin. Az evvel saydığım tüm ülkelerin başındaki liderler bizzat onlar tarafından yetiştirilmiş, eğitilmiş kişiler. Açın bakın hepsinin hayat hikâyelerine. Bir anda sahip oldukları hegemonyayı kaybetmek istemeyince de ‘terörist’ ilan edilerek biletleri kesildi. Kısacası bugün Müslüman dünya kim ne derse desin emperyalizm bayrağı altında inim inim inlemekte ve siyonist şeytanlığın insanüstü zekâsının faturasını ödemektedir.

İşin içine bir de **inandığı dine dünya çıkarları uğruna yalan söylemek de eklenince** tablo tam bir bulaşıcı veba halini aldı ve yazık ki görüldüğü kadarıyla da uzun yıllar süreceğe benziyor. Çünkü herşeyden önce insanlar kendi kültürlerinden koparıldı. Kendi inançlarına yabancı bırakıldı. Akılsızlığının karşılığını “kader” olarak algılamaya başladı ve Allah da başına sünnettullah gereği pislik yağdırdı, yağdırmaya da devam edecek. Şimdi çıkmak zorundayım. Ama lütfen şunu düşünün. Dünya nüfusunun neredeyse üçte birine sahip, İslam iddiasında olan altmışı aşkın hangi ülkede kan yok, gözyaşı yok, barut kokusu yok, arşa yükselen ağıtlar yok.

Hani Allah inananların yardımcısı idi? Sabahtan akşama kadar dilimizden düşürmediğimiz, her işimizi ona havale ettiğimiz ve en acısı da başta kendi nefsim inandığımızı söyleyerek birçoğumuzun zerre kadar güvenmediği Allah'ın vaadinde durmaması mümkün mü, tabi ki hayır! Demek ki Allah ahdinde duruyor, biz akıl nimetini kullanmayarak ahde vefasızlık ediyoruz. Ve son soru da bu geceki ödeviniz olsun; neden bugün tüm batı birleşmişken **müslümanlar yaklaşık dörtüüz yıldır birbirini yiyor**? Bakın kaçan da Allah diyor, kovalayan da. Ölen de Allah diyor, öldüren de. Sizce bu işte bir tuhafılık yok mu? **Sonuç**; niteliksiz bir eğitimden geçmiş, düşünmesi ve aklını kullanma şansı elinden alınmış, özgüvensiz milyonlarca genç nüfus. Sadece tüketici olarak kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu bir millet! Ürettiği hiçbir şeyle tanınmayan, saygı duyulmayan bir kültür. Çünkü müslüman ülkelere yapılan her saldırıda, altına imza konulan her anlaşmadan, piyasaya çıkarılan her filmde, çok satan her kitapta asıl amaç bu. "Bağımlı" ülkelerin ortaya çıkmasını sağlayarak onlar olmadan bir yaşamı cehenneme çevirmek. Bugün ise bu dünyaya nerdeyse bin yıl hükmetmiş; geçmişten geleceğe, karanlıktan aydınlığa yürümesi gereken biz müslümanlar; kendi inancımıza, dinimize yalan söyleyerek, kendi geçmişimize ve maneviyatımıza, sahip olduğumuz zenginliklerimize sırtımızı dönerek karanlığa gömülmek için can atar hale geldik ama bu tabloya rağmen dilimizden 'lanet okumalar, beddualar' da düşmüyor. Tüm bu anlattıklarımın yola çıkın ve elinizdeki parçaları birleştirin lütfen. Suçlu kim, biz mi, onlar mı?"

Kapıdan çıkmış ve epeyce ilerlemişti koridorda. Birden odada bişey unutmuş gibi geri döndü, sadece başını kapıdan içeri soktu ve arkadaşlarına seslendi:

“Kırk tilkiyi idare edecek ve kuyruklarını asla birbirine dokundurmayacaksın.

*İnsanları, makam, mevki, mal, zenginlik ve iktidar
yani "sosyal statü" bakımından birbirinden ayıran ve
sınıflaştıran, dahası buna göz yuman bir din, bilin ki
"Hz. Muhammed'in(sav) getirdiği din" değildir.*

Vakit ilerlemiş ve gece sükûnet elbiselerini giymişti. Ay, dorukların üzerinde yavaş yavaş ilerliyor, yıldızlar pek cılız görünüyorlardı. En ufak bir ışık, bir parıltı yoktu çevrede. Alçaklarda hafif bir rüzgâr, çalılardan kuru yapraklarını hışırdatarak yeri yalayarak esiyordu.

Sualler aklına, ok sağanağı gibi saplanmaya devam ediyordu, elinde okuduğu kitaba odaklanmaya çalışırken. Ama günler yorucu, hatta bir vuslat özlemi içindeydi. Kendisine bile izah edemeyeceği yürek çarpıntılarının işkencesini yaşamaya başlamıştı. Gecenin ilerleyen saatinde caddelerin bomboş olmasına inat kendi içine döşediği uzun kaldırımlarda yoğun bir hareketlilik vardı.

Ne yaptıysa da ruhu huzura kavuşamamış, gündüz yaşadığı tablo canını çok acıtmış, yüreğini kanatmıştı. Bir rüyadan uyanır gibi, başını yavaşça kaldırdı ve kendi kendine mırıldandı.

"Analar ağlıyor, çocuklar ölüyor, insanlar çifte zulümlerin arasında permepişan. Anlaşılan o ki bu durum böylece sürüp gidecek. Aslında, Sedat o kadar haklı ki. Biz sadece kendi

beyinsizliğimizin bedelini ödüyor, adına da 'kader' deyip vicdanlarımızı avutuyoruz. Bu zavallı çocukların, evinden barkından koparılmış bu yaşlı insanların, kadınların ne suçu var ki? Kadınları ve çocukları öldürmenin kime ne faydası var?"

Gözünü açtığı anda hemen karşısında, kapattığında ise bütün hücrelerinde Amine'nin ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleriyle yüzleşiyor; bu hal gittikçe tahammül edilmez bir noktaya doğru gidiyordu.

Sabah yaşadığı olay, gün boyu zihninin duvarlarına çarpıp duran bir dalga gibi beynini kemirmiş, şimdi de uyumasına müsaade etmiyordu. Gecenin zifiri karanlığından aydınlık dileniyor, gece lambasının titrek alevine tedirgin gözlerle bakıyordu. Saatler süren tefekkürüyle takip edeceği çetin yolculuğun başlangıç noktasını bulmanın huzuruyla yatağına yeniden girdi;

"Evet, ben bu çocuğa sahip çıkmalıyım. Annesizliğin ne olduğunu kim benden daha iyi bilebilir ki? Kimsesizliğin, itilmenin, yok sayılmanın ızdırabını kim yaşadı benim kadar. Üstelik o daha küçücük."

Bu sözlerle geçmişinin karanlık perdeleri aralanmış; gönül havuzu taşmış, gözlerinden yanaklarına doğru akan iki gür çeşme belirmişti.

Yüreğine dokunan Amine'ye sahip çıkma kararının kırıntısı, onu bir parça teselli etse de bu durumun çok olumlu bir tesiri olmadı. Zira bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyordu ama bedeni kaçmak istese de aklı, açtığı bu çetin yolda yürümek istiyordu.

Yıllar önce, onlar için canını dişine takarak uğraşan Mustafa Öğretmen tarafından üvey babasından şiddet gördüğü için bir yetimhaneye yerleştirilmiş; vurularak şehadet şerbetini içtiği o acı güne kadar da ona *'öz kızı gibi'* sahip çıkmıştı.

Annesi ve üvey babası, mevsimlik işçi olarak Giresun'a giderken geçirdikleri trafik kazasında vefat etmişler, kardeşlerinin her biri bir yere savrulmuştu.

Yetimhanenin kapısından dışarı bırakıldığında ise henüz on sekizinden gün almış; yetimhanenin müdiresi artık *"reşit olduğu için(!)"* orada kalamayacağını açıkladığında kanadı suya batmış bir kelebek gibi hissetmişti kendisini.

Ömrünün belki de bu kırılma anında sakin bir köşede ruhunun sesini dinlemek; yüreğinin ağırlıklarını suya salıp rahatlamak istemiş, iliklerine kadar hissettiği biteviye kimsesizliğine *'kes'* olacak bir liman aramıştı uzunca bir süre.

Hatice ablası sığınak olmuştu ona. Onu, kendi evlerine almış; dershaneye yerleştirmiş, okumasını sağlamış, diploma aldığı güne kadar da yanından bir an olsun ayrılmamış ve ona hep sen bana *"Mustafa'mın emanetisin"* demişti. Makûs talihinden kurtulmasına Mustafa Öğretmen, öğretmen olmasına ise Hatice ablası vesile olmuştu.

Geçmişin satırlarında kulaç atarken zihnini boşaltmak ve beyninin duvarlarına sağanak misali yağın sorulardan kurtulmak için yeniden elindeki kitaba döndü:

“Hanginiz Muhammed (sav)? Bir çöl bedevinin ashabının arasında oturan ve kim olduğu seçilmeyen “Âlemlere rahmet olanı” bulmak için sorduğu soru idi bu. Hadi şimdi O’nun risaletine iman ettiğini iddia eden bu sorunun cevabına bakalım;

Siz hiç seçmenleri arasında fark edilmeyen bir lider gördünüz mü? Siz hiç müridleri arasında fark edilmeyen bir şeyh gördünüz mü? Siz hiç yoksulların arasına karışıp giden ve fark edilmek istemeyen bir zengin gördünüz mü?

Bu öyle bir soru ki, sorulduğu an, peygamberin kürsüsünde oturarak elde edilmiş bütün kisveleri tiril tiril döker.

Bu öyle bir soru ki ‘ihram’ ve ‘kefen’ dışında adamda hiçbir şey bırakmaz, her şeyini sıyrır döker. İnsanı yalnızca imanı ve yalnızca ameli ile baş başa bırakır.

Bu öyle bir soru ki Allah, Kitap, Peygamber namına konuşan, onun kürsüsünde oturan bütün rütbe, kisve, seroet, şan ve şöret sahiplerini eğer imanları varsa utanç içinde bırakır.

Böyle öyle bir soru ki, sorulunca bütün kastlar yıkılır, hiyerarşiler yerle bir olur.

Bu öyle bir soru ki, sorulunca mağrur rütbeler sökülür, kibirli kasımtılar iflas eder.

Bu öyle bir soru ki efendi kul ilişkileri ile örülmüş kerpiçten duvarları yer ile yeksan eder. Onun için “Hanginiz Muhammed?” sorusu üzerine ne kadar düşünsek azdır.

İnsanları, makam, mevki, mal, zenginlik ve iktidar yani ‘sosyal statü’ bakımından birbirinden ayıran ve sınıflandıran, dahası buna göz yuman bir din, bilin ki ‘Muhammed’in getirdiği din’ değildir. Onun estirdiği ruh

'Hanginiz Muhammed?' sorusunda gizlidir. Unutmayın; Yeryüzünde işlenen ilk günah 'kibir'dir. Allah'ın selamı, sevgisi ve merhameti O'nun" ve güzide 'arkadaşlarının' üzerine olsun!

Okuduğu satırları yaşadıklarıyla kıyasladı, bu daha çok daralmasına sebep oldu. Yataktan yeniden çıktı, odanın içinde huzursuz voltalar atarak döneleyip durmaya başladı. Neden sonra odanın balkona açılan kapısından gölge gibi dışarıya süzülüp rahatlamak için derin derin nefeslenmeye başlamıştı.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, ellerini ensesinde birleştirerek gerindi. Dünyanın üzerini dantel misali saran güzellikleri, ayın gök atlasına dekor olan masmavi bulutların arasında dolanışını bir süre hayranlıkla temaşa etti. Her yıldız tek tek yakalanıp indirilebilecekmişcesine yakındı yeryüzüne.

"Yer" ve "gök" diye düşünürken kendini arafta hissetti. Ne aşağıda idi tamamen ne de yukarıda. Ne geçmişteydi ne gelecekte. Maziyle hesaplaşmanın ve önündeki dehşetli günlere hazırlanmanın yorgunluğundan sıyrılmaya çalışıyordu. Gölgesi toprağa düşmeyen derin bir boşluk peydahlanmıştı içinde.

Hayatının her karesinde derin izler bırakan Mustafa Öğretmen'i anımsadı tekrar. Hastane odasında, onu bir yetim yurduna yerleştirdiği haberini verdiğiğinde tüm hastane koridorlarında yankılanan bir sevinç çığlığı atmıştı;

“Ben babamı hiç görmedim öğretmenim. Kanadım hep kırık, boynum hep büküktü. Siz benim babamsınız artık. Ben bundan sonra size Mustafa baba diyeceğim. Çünkü benim babam olsa beni ancak bu kadar düşünürdü. Siz nasıl benim gibi bir yetime sahip çıktınız Allah da size sahip çıksın öğretmenim.”

Gözlerini ise tarif edemediği bir mutluluk esir almıştı. Mustafa Öğretmen’e *“öğretmen olmak istiyorum”* demişti. *“Sizin gibi çocuklarımı kucaklamak, onlara sahip çıkmak, hayatlarında iz bırakmak istiyorum”*.

İlerleyen dakikalarda zihninde yanan ilk ışığı yakaladığında baktığı caddelerin daha anlamlı hale geldiğini gördü. Denizin ortasında ada kurmaya çalışırken, temellerin çok sağlam olması gerektiğini biliyor ve adımlarını ona göre atıyordu. Epey bir süre bu temele tuğla taşımaya devam etti:

“Gözün gördü, kulağın duydu ve şahit oldun. Nasıl hiçbirşey olmamış gibi davranabilirsin? O çocuk sana emanet edildi demek ki. Ona sahip çıkmak zorundasın artık. Görmedin mi zavallının ne halde olduğunu? Hem bak; Allah, sana Mustafa Öğretmen’e verdiği sözünü tutman için ne güzel bir fırsat sundu.”

Yatakta doğrulup oturdu, bağdaş kurarak örtüyü kucağına çekti. Üstüne üşüşen sorular, zihnini hareketlendiriyordu. Bazen ayağa kalkıp gecenin ürkütücü sessizliğine odaklanıyor, bazen de odanın içinde dolanıyordu.

Erken yatmayı, bu düşüncelerden sıyrılıp uyumayı düşünmüş ancak yastığa başını koyar koymaz, aklına hücum eden sorular yüzünden gözüne uyku girmemiş; bu hüznü dağıtmak için epeyce kitap okumuş ama aksine okuduğu satırları yaşadığı çağ ile kıyaslamak; zaten gergin olan ruhunu, sıkıştığı mengenede daha çok kasmıştı.

Yüreğinde esen fırtına, kasırgaya dönüşmüş, yorgun ruhunu tuzla buz etmişti. Ne yaptıysa da tefekkürün kanatlarına takılan aklını teskin edemedi. İçinde gamlı bir sessizlik hâkimdi ve buruk bir kabul vardı sıkıntılı dudaklarının arasında.

Bir süre sonra akıttığı gözyaşlarının ruhunda kümelenen bulutları dağıttığını ve epey rahatladığını hissetti. Ruhundaki yangın tamamen yok olmuş ve sanki ağzına kadar duayla dolmuştu. Yüreğinden dudağına bir damla aktı:

“Ey Yüce Rabbim! Bu öksüze sahip çıkmama izin ver. Yeni bir dünya kurmasına ve yaşadığı hayal kırıklıklarını tamir etmeme yardımcı ol ne olur.”

Kafasında ise Sedat’ın gündüz söyledikleri beynini kemiriyordu:

“Biz tarih olarak eşi benzeri görülmemiş bir zenginliğe sahibiz. Ancak bu büyük zenginliğimizi bir türlü değerlendirememişiz. Bir düşünsenize! Amerika fakir tarihinin her karesini filmleştirerek adeta bütün dünyaya dayatıyor. Kızılderililerin topraklarında onları yok etme pahasına yaptıkları işleri büyük bir başarı olarak işleyip her gün adeta gözümüzün

içine sokuyor. Biz ise tarihimizin ihtişamlı sayfalarını kendimize yatak yapıp keyifle üzerine uzanıyor ve mehtaba dalıyoruz.”

Ne kadar da haklıydı. Mustafa Öğretmen'in vasiyetiyle alışkanlık haline getirdiği o günkü okumasını tamamlamak için kitabına yeniden gömüldü:

Kur'an sanki her çağda yeniden öksüzlerin yüreğinde, evlâtlık muamelesi görenlerin ve köleleştirilmek istenilenlerin dilinde, mazlumların, mağdurların, mahrumların, Âdemlerin, Yusuf'ların ve de tüm insanlığın vicdanında yankılansın istiyor. Bu nedenle olmalı ki Kur'an; ezilenlerin, mağdurların, mazlumların yani vicdanın ve merhametin yalın sesi olarak doğdu. Kur'an-ı Kerim'i baştan sonra okuyun, bütün derdinin bu olduğunu göreceksiniz.

Kölelerden, yoksullardan, öksüzlerden, yetimlerden, evlâtlıklardan, kızlardan, kadınlardan, yaşlılardan, âmâdan, sağırdan, dilsizden, özürliüden bahsediyorsa bundandır. Bunların çok kötü olan durumlarını düzeltmek, haklarını savunmak içindir. Eğer bunlarla diğerleri arasında karmaşık gibi gelen bir ayet görüyorsanız hiç tereddüt etmeden Kur'an-ı Kerim'in, ezilen kimse, mahrum ve mağdur kimse ondan yana olduğuna hükmedebilirsiniz. Bu, hiçbir şekilde şaşmaz...

Çünkü Kur'an tapınaklarda, mabetlerde, saraylarda doğmuş bir kitap değildir. Bilakis mağaralarda, savaş meydanlarında, sokaklarda doğmuştur. Bunun için de dili bir tapınak değil, hayat dilidir. Eğer insanlığın tanıyıp bildiği, yokluğunu hissettiği değerleri değil de ilgisiz alâkasız dini faraziyeleri getirseydi, sokaktaki adamın derdine bigâne bir söylemle bir öksüzün yüreğinden değil de bir din adamının ihtirasından

doğmuş olsaydı kimse onu dinlemezdi. İnsanlık vicdanı onu da dışına atardı.

Bilakis o, sokağın beklediği soruyu sordu:

*'Bu kız çocukları hangi suçundan dolayı diri diri gömüldü?'
Mazlumun yanında oldu, ezilene aradığını verdi, fitratın, ortak
iyinin sesi oldu.*

*Yani doğrudan akla ve vicdana hitap etti. İnsanlığın adalet
arayan damarını harekete geçirdi. Umudun, hasretin, aklın ve
vicdanın dili oldu. Bir öksüz çıktı: 'İnsanlıkta sevgi ve
merhameti yaymak için geldim.' dedi. İşte bunlardı dalga dalga
yayılan, gönülleri fetheden..."*

İlahi kelamın ruhunu coşturan hitaplarıyla ikna olmuş
görünse de yüreğindeki köz, uygun bir zaman oluşuncaya
kadar küllenmişti.

Okuduklarından ve yaşanmışlıklarından aldığı mesaj
çok netti:

**"Sahip çıkmalısın; sen o öksüze, yetime sahip
çıkarsan ben de sana sahip çıkarım."**

Herkesin bir planı vardı elbet ama tüm neticeyi
Allah'ın yaptığı nihai plan belirleyecekti.

İçinde barış olmayan bir savaşın kölesi olmuştu sanki.
İçinin bozkırlarında patlak veren bu savaş, dışardaki en
çetin savaşlardan daha çetin seyrediyordu. Bu hak ile
batılın amansız savaşı idi ve galiba son nefesine kadar da
devam edecekti. Tüm olup bitenler ise göklerden gelecek
karara boyun eğecekti.

Öyle bir duygu sağanağına tutulmuştu ki gözleri iyice
dolmuş, gönlü kabarmış ve ruhu heyheyleymişti. Ne

kadar uğraşsa da ruhunu teskin edemedi ve yatağının kenarına büzüştü.

Gecenin ilerleyen saatlerine rağmen kulağına ara ara uzaklardan gelen kurbağa viyaklamaları, belli belirsiz köpek ulumaları, guguk kuşlarının derinlerden gelen sesleri, açılan kapıların gıcirtısı, sokağın aşağısından gelen ayak sesleri, çok uzaklardan gelen boğuk bir siren sesi eşliğinde kapatıverdi gözlerini.

Yeryüzüne dair tüm sesler kesilmiş; kulaklarında, tüm evreni doldururcasına sadece kalbinin ritmi, dudaklarında ise umduklarına nail olmanın temennisi vardı.